

Fideicommissendommen, men gaae ud paa paa at sælge Bøndergodset stykkevis, kun er givne den Betingelse, at det seer til Fæsterne eller ogsaa, naar Gaarden er fæstelig, den Betingelse, som ogsaa er fastsat i den Beslutning, som Justitsministeriet har taget i 1849. Men at den enkelte Fordeel, hvorom der er Tale i § 5, indrømmes Fæsterne, naar de ere Kjøbere, uden at de ellers i andre Henseender nyde Begunstigelse, forekommer at være forlidet sigende til at det kan komme i nogen Betragtning. Forsaavidt der siges, at Kjøbesummen kan anvendes til Betaling af den Fideicommissets Substants paahvilende Gjæld paa saadanne Vilkaar, som Justitsministeriet bestemmer, saa kan der maaskee ikke være stor Fare derved, da der er tilføjet paa saadanne Vilkaar, som Justitsministeriet bestemmer, og dette vil tage sig iagt for at indrømme det under andre Betingelser, end dem, der kunne bestaae med Fideicommissets Indtægt, men Fideicommissets Løb vil ofte ikke kunne iagttages uden at paalægge Justitsministeriet en meget stor Besværighed. Naar Laan ere gjorte paa Fideicommisset efter erholdt Bevilling, er det ordentligvis under Betingelse af, at der aarlig skal afbetales Noget; disse aarlige Afbetalinger ere Forpligtelser, der nærmest paahvile den nuværende Besidder, og han kan naturligvis ikke være berettiget til at anvende Kjøbesummen, der indkommer for det folgte Fideicommiss-Gods til de ham paaliggende Afbetalinger paa Gjælden, uden at han paa den anden Side tilvejebringer en Capital, som sikkres Fideicommisset af samme Størrelse, som det præsterede Afdrag. Det forekommer mig virkelig, at det er mindre passende at bestemme noget derom, hvorimod det er noget, der maatte overlades til Justitsministeriet. I det Hele tror jeg, at hvis man for Øvrigt kan bebyrde Justitsministeriet med den i det meget Enkelte gaaende Omsorg for de smaa Capitalers Betryggelse, som ofte omsættes, hvorpaa der undertiden præsteres Afdrag, maatte man overlade Maaden, hvorpaa Opfyndet skulde føres, til Justitsministeriets Bedømmelse, hvilket man vistnok saameget meer kan gjøre, som de Bestemmelser, der ere foreslaaede, ere meget utilstrækkelige til at opnaae Niemdet. Hvad § 6 angaaer, er det nærmest en

finantsiel Sag; hvorvidt de omhandlede Begunstigelser skulle tilstaaes. Jeg skal blot gjøre en Bemærkning med Hensyn til hvad der siges om Retsgebyrer. Jeg anseer det for en saa overordentlig vigtig Ting, om den Deel af disse Gebyrer, som tilfalde Kongens Kasse ved denne Leilighed, skulde tabes eller bortfalde. Det forekommer mig næsten noget smaaligt derpaa at indlade sig, da det vistnok paa ingen Maade kan bidrage til at fremme de Transactions, hvorom der er Tale. De Gebyrer, som tilfalde Kongens Kasse i Anledning af Thinglæsningen ere $\frac{1}{5}$ af Gebyrerne indtil 4 Rbd., som svarer til en Capital af 3000 Rbd.; thi Gebyrerne stige, som Capitalerne ere større, det er altsaa en stor Bagatel; naar Summen er over 3000 Rbd., betales intet Gebyr til Retsbetjenten, men af Skjoder og Pengeobligationer $\frac{2}{3}$ pro Mille, det er ogsaa en meget stor Ubetydelighed for de større Handler, hvor der kan være Spørgsmaal om at svare denne Afgift. Jeg troer for Øvrigt, at det i og for sig selv er lidet principmæssigt, at Staten oppebærer Indtægt af saadanne Rets handlinger. Hvad der forekommer mig usseligt ved en tilkommende Omordning af disse Forhold, er, at en stor Deel af de Gebyrer, som ere tillagte Kongens Kasse, maatte tilfalde Retsbetjentene, som have en Masse af ubetalte Forretninger. Navnlig naar man vil foretage en Omordning af Retsvæsenet, som i flere Henseender kunde være usseligt, maatte man benytte dette Midde til at forsøge deres Indtægter. Det er forresten naturligvis en mindre væsentlig Omstand, hvorvidt en saadan Bestemmelse, som den foreliggende, antages, ligesom om man vil lade Halvprocentafgiften bortfalde, som ellers ikke plejer at finde Sted, hvilket maaskee og har nogen Betænkelighed med Hensyn til Følgerne for andre Tilfælde. Jeg antager iøvrigt, at naar Sen siger: „Ligeledes bortfalder ved denne Afhændelse Halvprocentafgiften og de Gebyrer, som ellers tilfalde Statskassen“, saa forstaaes ved denne Afhændelse Afhændelse til Fæsteren selv eller hans Børn eller Svigerbørn, uden at denne Eftergivelse skulde finde Sted ved Afhændelsen til Andre.

Ryholm: Med Hensyn til det ærede Udvalgs Forslag under Nr. 14, som gaaer